

Obetovanie Pána, Hromnice

2. február 2025

Lk 2, 22 - 32

Milé sestry a bratia v Kristovi

Všetci máme radi svetlo, slnko. Bez nich ani nie je život trvalo možný. Máme radosť, keď svieti slnko, nie je zamračené - aj posledné dni nás o tom mohli presvedčiť. S nádejou budeme sledovať, ako sa v nasledujúcich dňoch a týždňoch bude predlžovať deň a skracovať čas tmy a noci.

Aj cirkev si uvedomila túto túžbu človeka a práve na 40. deň po oslave Vianoc zaviedla sviatok svetla, ľudovo nazývaný Hromnicami. Oficiálna sa tento sviatok nazýva Predstavenie alebo Obetovanie Pána - pôvodne sa to volalo Stretnutie Pána vyvoleným ľudom v jeruzalemskom chráme. Názov Hromnice pochádza od sviec ktoré dnes svätíme a ktoré sme zvykli zapalať pri búrkach ako ochrana pred požiarmi.

Udalosť predstavenia Pána nám približuje rozprávanie o Márii a Jozefovi, ktorí prinášajú svoje dieťa do chrámu a okrem nich sa spomína aj starec Simeon, ktorý prišiel ich dieťa požehnať. Nejedná sa o historický popis, aj keď v čase vzniku evanjelia ešte žili bezprostrední účastníci alebo ich príbuzní a svedkovia týchto udalostí - je preto pravdepodobné že rozprávanie sa zväčša zakladalo na skutočnosti.

Hoci sa tu rozpráva ešte o tom, čo sa udialo pri narodení Ježiša, oveľa viac tu už cítiť aj pohľad smerom dopredu - do budúcnosti. Čo znamenalo dieťa Ježiš pre jeho rodičov? Pre každú mamu je dieťa zdrojom novej nádeje. Tak to bolo aj pri Márii, napriek tomu, že Ježiš prišiel na svet trochu nezvyčajne, komplikovane. Jeho narodenie ale bolo súčasne spojené s veľkými prísľubmi a očakávaniami. Ježiš pre Máriu a jej život znamenal veľké svetlo. Vedela od počiatku, že jej Syn je a bude Bohom požehnaný a v tomto duchu ho aj vychovávala, v tomto duchu sa oň aj starala. Obrad v chráme, hoci sa volal obradom očisťovania rodičky, bol pre Máriu skôr radostnou oslavou celého jej príbehu.

Mária dostala mnohé prísľúbenia a to nielen priamo, ale aj cez jej novonarodeného syna. Boli to prísľúbenia nielen pre ňu samotnú, ale pre všetkých. Tie prísľúbenia ale neboli akoby „zadarmo“. Naopak - ony znamenali pre Máriu súčasne aj budúcu bolesť. To sa aj osvedčilo ako pravda. Prečo Mária to všetko aj neskôr uniesla? To je dôležitá otázka aj pre nás. Je dôležité vidieť, že Mária sa rozhodla od prvej chvíle neprotestovať, nezúžiť svoj život len na boj s bolesťou, ale sústredila sa skôr na naplnenie života. Slová ktoré zazneli v chráme zo Simeonových úst boli pre Máriu výzvou, aby sa otvorila tomu, čo príde. Nebolo to ľahké, ale Mária v tejto svojej úlohe dokázala stáť počas celého svojho života. Aj vtedy, keď jej Syn kráčal už samostatnou cestou, ba aj vtedy, keď musela pozeráť na jeho kríž.

Tak ako môže byť Mária vzorom pre mamy, mnohí otcovia a ostatní sa môžu v dnešnom rozprávaní nájsť práve v Jozefovi. V istom zmysle to mal ťažšie ako Mária. Jemu chýbalo to „biologické svetlo“, ktoré svietilo Ježišovej matke - Márii. Možno tak to je v duchovnom živote aj dnes a preto je v kostoloch viac žien ako mužov. Aj keď Jozefovi chýbalo biologické svetlo presvedčenia o Ježišovi - svetlo, aké vzniká len medzi matkou a dieťaťom, predsa aj Jozef sa nakoniec vedel pozrieť do budúcnosti - vedel sa do nej pozrieť s dôverou a odvahou. Nezriekol sa ani svojich, ani božích ideálov, ale napriek všetkým otázkam a ťažkostiam sa vedel pozrieť do budúcnosti. Jozef vedel nielen sám pre seba, ale aj pre svojich najbližších, pre svoju rodinu nájsť

nanovo pohnútky viery. Vedel sa napriek všetkým prekážkam stať veriacim. Bez tejto viery nie je možný skutočný život. Pritom viera nie je veriť v zázraky, viera je skôr život, ktorý tie zázraky pripúšťa aj v našom živote.

Tejto viere - pohľadu do budúcnosti sa musíme učiť my všetci. Aby sme nezostali len „sediť“ v minulosti, akokoľvek vábivá sa nám zdala byť. (Na druhej strane nemáme ani zostávať - a to sa nám tiež často stáva - v krivdách a zraneniach minulosti. Každý si ich zo sebou nesieme, a preto býva lákavé vyhovoriť sa na ne, ponoriť sa do nich.)

Dnešný sviatok nás vyzýva povzbudiť sa na Márii a Jozefovi. Vyzýva nás pozrieť sa na nás samotných. Dáva nám otázku, nakoľko sa vieme otvoriť budúcnosti, nakoľko sa vieme vždy znovu odraziť od brehu prízemnosti. Je to výzva pre každého jedného z nás osobne. Ale zároveň - a to je tiež dnes potrebné povedať - je to výzva aj pre celé spoločenstvo cirkvi. Pretože aj my už často ostávame uväznení v minulosti - či už v tom pozitívnom, alebo negatívnom zmysle slova. Je to aj re nás obnovená výzva k tou, aby sme sa učili s dôverou pozeráť do budúcnosti napriek tomu, že ona vždy aj niečo stojí, že sa za ňu vždy aj platí.